

ЗА
ПРАВЕДНИ
ЦЕЛИ

ЮЛИЯН КУШЕВ

- © Юлиян Кушев, автор, 2015 г.
© Кристина Георгиева, фотография, 2015 г.
© Лидия Иванова, илюстрация, 2015 г.
© Книгоиздателска щъща „Труд“, 2015 г.
© x-ком.com, корица, 2015 г.

ISBN 978-954-398-431-2

ЗА
ПРАВЕДНИ
ЦЕЛИ

Ю Л И Я Н   К У Ш Е В

Издаването на тази книга нямаше да бъде възможно
без подкрепата на:

Радо Чолаков

Виктор Стоянов

Светлин Джаверов

Ивайло Бобчев

Красимир Костадинов

Тома Петлов

Георги Стамчев

Антоанета Томова

Поводът да започна тази книга беше подетата в западните медии кампания против няколко свещеници, които показали недопустимо за всяка религия поведение. Подразни ме обаче мащабността, с която се хулеха духовните лица. Да, знам, че във всяко стадо има мърша, но не всички са такива. Аз лично познавам свещеници, които са нормални, уравновесени и знаещи хора, както, предполагам, са повечето духовници във всяка една религия. Тази книга е посветена на хората, които тихо и смирено изпълняват дълга си към своя бог, като за това не очакват овации и благодарности.

„Фантастичният“ елемент в книгата е заимстван от наблюдаваните, а и доста филмирани напоследък появи на непознати цилиндрични обекти на много места по света. Ако в 2000 година е било по-трудно да се заснемат тези обекти, то през 2014 година всеки има смартфон с добра или ужасно добра камера. Затова, ако отделите два или три часа, ще изгледате в YouTube много любителски клипове, пуснати там под заглавието *Cigar Shaped UFO*. Няма да ги описвам всичките, макар че има много интересни. Например свидетелски показания на английски пилоти, заснети руски изстребители, които са излетели, за да прехванат такъв обект, американски пехотинци в Афганистан, които стрелят по обекта, и много други. Ще ви обърна внимание само на излъченото по мексиканската телевизия влизане, или приземяване, на такъв обект в кратера на вулкана Попокатепетъл. Мексиканците наблюдават вулкана, защото е много близо¹ до столицата им Мексико Сити² и са инсталирали видеокамери, които да следят активността му постоянно. На една от тези камери през октомври 2012 година е заснет цилиндричен обект, навлизащ с голяма скорост в кратера на вулкана. Подобни случки има и през 2013-а и 2014 година.

Май с нас на тази Земя има още някой?

Изгледайте клиповете и приятно четене!

18.11.2014 г.

---

¹ Вулканът е само на 70 км югоизточно от столицата. Висок е 5246 м. На езика нахуатъл означава Димящата планина.

² Мексико Сити има население над 20 милиона души. Той е бившата столица на ацтеките Теночтитлан.

2012 г. Залцбург, Австрия

Казвам се Максимилиан Венцел и живея добър живот. Макар че, ако питате моя учител по естетика от католическото училище, аз съм пълен нещастник. Но ето че преди две години попаднах под благотворното му влияние.

Като казах „католическо училище“, не си представяйте каменна сграда, в която разни попове се разхождат с раса и пребиват учениците си с вериги. Не. Нашето училище е модерно, светло, просторно и с много ливадки отпред. Имаме си сайт и много готин пансион, в сравнение с който доста от хотелите в Залцбург приличат на крайпътни бараки.

Но...

Цялата тая идилия на мен ми идваше някак в повече и още от осми клас търсех начини да се разнообразя.

И ето ме в ония дни, току-що взел шофьорска книжка и пълен с идеи за бъдещето. След многото детинщини, които извърших през годините, най-накрая си намерих цел в живота, когато в края на 11-и клас ни заведоха в една частна арт галерия. Колекционерът Рихард Келер бе събрал в къщата си предимно римски предмети, но имаше зала с немски и френски импресионисти. Тогава се приближих до стария човек и невинно го попитах:

– Колко ли биха стрували тези картини сега?

Господин Келер с огромно задоволство, а и с нотка самохвалство ми прошеушна, че ако ей сега изложи на пазара тия четири картини, веднага ще му ги грабнат за по петстотин хиляди евро парчето. Мислено си отбелязах кои са тия платна и веднага в главата ми се оформи пъклен план. Когато всички си тръгнахме от галерията, аз пообиколих наоколо и открих, че задната част много удобно гледа към брега на река Залцах¹. С джип или специализиран камион не беше проблем да се достигне до втория етаж, където беше галери-

---

¹ Това е реката, която минава през Залцбург, Австрия.

ята. Когато се върнахме в пансиона на „Сейнт Маркус“, планът в главата ми вече се беше оформил:

„Ще тупна¹ четирите картини на господин Келер и ще ги развържа за един милион.“

Щом той казва, че веднага ще му ги купят за два милиона, значи от мен могат да ги вземат за пет секунди на половин цена. А с един милион евро се живее по-спокойно. Или поне аз така си представях нещата тогава.

На другия ден се разхождах из града с много ясна цел – търсех специализиран джип или камион, който да ме закара по калния бряг до задната част на Келеровата къща. И намерих. В една автокъща се продаваше точно такава специализирано камионче. Било на общината, но тя си подновила автопарка и сега камионетката, с която преди време подрязвали дървета и сменяли лампи в града, се даваше под наем за 200 евро на ден. А можех да си я купя за седем хиляди евро, което си беше без пари предвид състоянието ѝ и специалната стълба отгоре. Но... на мен ми трябваше само за ден, максимум... По-добре за два, за да не изникне нещо непредвидено и да ми искат неустойка.

Сега обаче...?! Откъде да взема 400 евро... Аз имах двайсет в мен. Значи още триста и осемдесет. С тези мисли се прибирах в пансиона на училището, когато зърнах учителя ни по естетика отец Кьониг. Това студенокръвно копеле се държеше с нас като с лайна. Не ни го казваше, но с действията си ни показваше какви сме лигълъвци и нещастници. Поведението му бе такова, все едно току-що е слязъл от космически кораб сред туземци.

Аз тая работа няма да я оставя току-така!

Този човек живееше в пансиона и въпреки че работеше в едно от най-богатите училища, предпочиташе аскетизма на училищния пансион пред охолството на някой апартамент в центъра на града. За неговите четирийсет и пет години не можеше да не е натрупал някакви пари и сигурно ги държеше в стаята си? Едва ли се доверява на банки?

Все едно!

Тази вечер щях да проверя. Ето откъде щях да си набавя ценните 400 евро за камиона. Знаех, че тая операция с картините е много за сам човек, и знаех кого точно трябва да привлека на своя страна –

---

¹ Да „тупна“ значи да открадна.

Антон от съседния клас. Той лесно се навиваше да участва в приключения от всякакъв род, но щях да го откряна чак когато вземем парите от отчето.

И така, речено-сторено!

Вечерта, след като навън всичко утихна, облякох черния си анпуг *Adidas* и черните си маратонки *Nike*¹ и излязох навън. През един блок от нашия имаше специална секция за преподаватели, специализанти, курсисти и гости на училището. Тази част от пансиона бе кокетно оградена с ефирна метална оградка, която лесно прескочих. Тръгнах уверено към зданието, като знаех предварително, че стаята на отец Кьониг е на първия етаж вдясно, в дъното на коридора. Не исках да го срещам точно сега и затова пообиколих малко наоколо. Доста стаи и апартаменти в този блок светеха, но неговата стая бе тъмна като бездна. Не сметнах за нужно да минавам през парадния вход и се прехвърлих през полуотворения прозорец от задната страна на двора.

Кьониг живееше наистина аскетично. В стаята му имаше само легло, бюро с един стол и тясна библиотечка, пълна от горе до долу с книги. На стената му вместо кръст висеше меч. Прииска ми се да го взема в ръце, но в момента не бях на туристическа разходка.

Къде може да са парите?!

Отворих единственото чекмедже и в него между моливи, химикалки и други джунджурии имаше безразборно нахвърляни и измачкани, на пръв поглед към две-три хиляди евро.

Тоя човек нямаше никакво уважение към парите. Изкуших се да ги грабна всичките, но си взех само четиристотин. Толкова ми трябваша. А като гледах как беше нахвърлял и измачкал останалите, отчето сигурно нямаше да разбере, че някой му е щипнал от финансите.

Доволен от нощния си набег, аз се прехвърлих отново през прозореца навън и се отправих към нашия блок. Далече зад мен, между дърветата, ми се стори, че мернах тъмна сянка, която като че се взираше в мен. Но когато се спрях и се загледах в тая посока, там нямаше никого.

„Станал съм параноичен“ – помислих си аз и се запътих да поговоря другарчето си Антон в моя план за просперитет в живота.

---

¹ Да ме прощава господин Даслер, че не съм облечен изцяло в негов екип! (Даслер е създател и собственик на *Adidas*.)